

ƯỚC MƠ CỦA CON HAY ƯỚC MƠ CỦA MẸ?

Quan Thị Ái Liên

Khoa Nông nghiệp

Gửi con trai của mẹ,

Đến tận bây giờ mẹ vẫn không biết mẹ quyết định cho con như vậy là ước mơ của con hay ước mơ của mẹ? Người ta thường nói, con nít thì không biết gì để mà thích, để mà lựa chọn. Nên cha mẹ thường áp đặt cái suy nghĩ là tốt nhất cho con để mà lựa chọn.

Mẹ thích bơi lội và mẹ nghĩ con cũng thích giống như mẹ. Mẹ thấy con cũng đam mê bơi lội, con biết bơi từ năm con 4 tuổi. Ban đầu với mẹ, bơi lội chỉ là một môn thể thao giúp con thêm khỏe mạnh sau những giờ học tập căng thẳng. Mẹ cũng không biết cơ duyên nào đưa đẩy, con tham gia các giải phong trào của Trường, của Quận đều được giải nhất - huy chương vàng.

Rồi Trường phổ thông năng khiếu thể dục thể thao TP Cần Thơ đặt vấn đề với mẹ là muốn tuyển con vào đội tuyển bơi năng khiếu của Thành phố, có nghĩa là chuyển từ chơi phong trào sang chơi chuyên nghiệp. Lúc đó trong đầu mẹ có 2 luồng suy nghĩ: một là chơi thể thao sẽ đánh đổi con đường học tập của con, hai là nếu tham gia con sẽ có cơ hội trải nghiệm môi trường tập luyện chuyên nghiệp, có kỷ luật và có được lãnh lương, tiền đối với mẹ không quan trọng vì như bao người mẹ khác, mẹ vẫn có thể cho con những điều tốt nhất, nhưng mẹ muốn con tự cảm nhận tự mình làm ra đồng tiền nó cực khổ như thế nào, để con biết trân trọng những cái mình đang có.

Mẹ cũng tâm sự với nhiều người bạn của mẹ và đều nhận được lời khuyên, thôi thể thao mà chơi cái gì, tập trung cho việc học của con. Ai cũng hỏi mẹ cho con đi theo thể thao để làm gì? Với rất nhiều lý do, thể thao ở nước mình chưa được quan tâm đúng mức và chưa được công nhận, đa phần học tập là chính. Rồi sau nhiều suy nghĩ, cân nhắc, mẹ đã nói chuyện với con, đưa trẻ 10 tuổi “Con có muốn vào đội tuyển bơi tập chuyên nghiệp không? Có nghĩa là con phải chuyển trường, xa các bạn cũ và chuyển sang một môi trường hoàn toàn mới”. Con đã trả lời mẹ “Con muốn và con thích”. Đó là khởi đầu của cả 2 mẹ con mình.

Rồi con cũng nhận được Quyết định triệu tập của Sở văn hoá thể thao và du lịch TPCT, ngày tập trung đã đến, con được ban huấn luyện ưu ái, do nhà gần nên phụ huynh được đưa rước không cần ở tập trung tại ký túc xá của Trường. Những ngày đầu

vào đội, do con được tuyển lên trẻ hơn các bạn khác, đúng tuổi là 9 tuổi phải lên tập luyện năng khiếu nhưng con đã 10 tuổi. Con bị buộc: một là phải nỗ lực tập luyện hết mình để theo kịp nhóm 10 tuổi vì khi con mới vào con phải tập với nhóm mới, nhóm 9 tuổi; hai là sau 6 tháng con sẽ bị loại. Ban huấn luyện đánh giá thể hình con không đẹp, con mập, lùn theo từ chuyên môn của các thầy sẽ không phát triển xa được. Mẹ hơi hụt hẫng vì đã chọn con vào sao lại nói như vậy, nhưng không sao, mẹ đã nói thẳng với con là ban huấn luyện nhận xét con như thế, xem thái độ con như thế nào, thì con trả lời mẹ, con biết như vậy và con sẽ cố gắng “cần cù bù thông minh” câu này của mẹ. 2 mẹ con mình lại tiếp tục cố gắng.

Cuộc đời không màu hồng như con và mẹ suy nghĩ. 1 tháng đầu tập luyện mẹ không thể nào nhận ra con trai của mẹ. Con đen nhẻm đi, chỉ còn lại 2 con mắt là do con đeo kính bơi, con tập nhiều đến nỗi người con xanh xao, đi không nổi, không ăn được, tối con ngủ cả người con giật rung lên bần bật, mẹ được tư vấn là do con hoạt động quá mức nên các cơ có hiện tượng co giật như vậy. Mẹ đau lòng lắm, một lần nữa mẹ chùng bước, không biết liệu chọn lựa đó có đúng không?

Sau 3 tháng tập luyện, con thông báo với mẹ con được lên nhóm trên, những ngày đầu lên nhóm trên con là người bơi kém nhóm, bơi thua cả những đứa con gái. Lại cả một quá trình tập luyện và phấn đấu của con. Một ngày đẹp trời, chuyên gia người Trung Quốc về Cần Thơ tuyển lính để tập huấn tại tuyển Quốc Gia Việt Nam. Thầy ở với đội khoảng 2 tuần để đánh giá. Thời điểm đó, con đang bơi đứng thứ 4 trong nhóm, nhưng muốn được chọn, con phải thể hiện mình giỏi nhất. Nhưng thời gian tập luyện của con là quá ngắn so với các bạn trong nhóm, nên đòi hỏi con như vậy là quá sức với con. Gần đến ngày chốt danh sách thì mẹ được biết con có khả năng không được chọn vì thể hình con không đẹp, con vẫn còn mập (mập theo dân thể thao nói, nhưng mẹ nhìn con đã ốm nhiều lắm rồi). Đến ngày kiểm tra cuối cùng, huấn luyện viên trực tiếp của con đã phải rất ngạc nhiên khi con bơi nhất nhóm, một điều không tưởng. Thầy ngay lập tức đề xuất với thầy chuyên gia, ban huấn luyện và nhà Trường thêm con vào danh sách gửi tập huấn đội tuyển quốc gia.

Và ngày lên đường cũng tới, tập huấn tuyển quốc gia là con phải dứt mẹ ra, không còn ở nhà nữa, con buộc phải sống tập thể, sinh hoạt tập thể và tuân theo kỷ luật chung của đội. Ngày đó con đã khóc rất nhiều, mẹ chưa từng thấy con khóc như vậy, con khóc mà con sợ mẹ buồn nên cứ lấy cái khăn quàng lên cắn vào miệng để đừng ra thành tiếng (mẹ gặp con lúc con đang đi học). Một đứa trẻ 10 tuổi lần đầu tiên rời gia đình sẽ

sợ lắm, cả con và cả mẹ đều sợ. Thầy cô an ủi, cô hiệu trưởng gặp con cũng đứng lại an ủi con, động viên con. Mẹ cũng đã khóc khi mẹ đi về một mình.

Rồi cuộc sống tập thể không như là mơ, 1 phòng 8 bạn, đủ mọi miền tổ quốc, Cần Thơ, Long An, TPHCM, Quảng Bình, Quốc phòng 4, Quốc phòng 5... đủ thứ chuyện xảy ra, từ việc cãi nhau, rồi đánh nhau, rồi mất đồ... con lại khóc... mỗi lần con khóc mẹ lại nghĩ “đó là ước mơ của con hay ước mơ của mẹ?” Con ơi tập trung và mẹ không thể gặp được con.

Và đến thời điểm hiện tại, theo đánh giá của Bạn huấn luyện đội tuyển bơi quốc gia Việt Nam con đang là top 1 của Cần Thơ. Con cũng vui và mẹ cũng vui lắm. Hành trình đến với thể thao đầy gian nan vất vả, cuộc đời đã dạy con trai của mẹ nhiều hơn mẹ dạy “Cuộc đời không phải màu hồng”; “Đời không như là mơ, nên đời thường giết chết mộng mơ”; “Khi bạn không tập luyện, người khác sẽ vượt mặt bạn”; “Khổ luyện thành tài, Miệt mài thành giỏi” bằng chứng sống là con, một vận động viên được đánh giá ban đầu không đẹp thể hình giờ có thể phấn đấu vươn lên Top 1, nên hãy tiếp tục nỗ lực và tập luyện với tinh thần như thế con nhé.

Giờ câu hỏi “Ước mơ của con hay ước mơ của mẹ?” không còn quan trọng nữa vì đã chọn lựa thì phải sống hết mình cho niềm đam mê của mình thì mới có được thành quả giống như lời bài hát: “Đoạn đường nào trải bước trên hoa Hồng, bàn chân cũng thấm đau vì những mũi gai...”. Cố lên con trai của mẹ, mẹ sẽ đồng hành cùng con với niềm đam mê của con và của mẹ! Và mẹ tin không có sự lựa chọn nào là đúng chỉ là mình đã cố gắng hết khả năng của mình chưa Con trai ạ! Mẹ yêu con!

Mẹ của con,